

стана като гръмнатъ: за кракътъ на Добри се бѣ здраво вкопчилъ съ двѣтъ ржцѣ полумрътвия Ненчо.

Слави го грабна бързо, измъкна го на пѣсѣка, обърна го съ лице на долу, хвана го прѣзъ кръста, дигна го и се завъртѣ заедно съ него. Отъ Ненчовитѣ уста изтече бѣла пѣна... Остави го слѣдъ това и бързо взе да трие гърдитѣ му, краката и ржцѣтъ съ мокъръ пѣсѣкъ...

Свѣсти се и Добри и двамата голи, плачешкомъ и съ двойно усилие обръщаха другаря си, въртѣха го, дърпаха го...

Слѣдъ нѣколко минути той взе да диша полека-полека, а послѣ и по-дълбоко и отвори очи...

Въ тѣхъ се четѣше искрена другарска благодарностъ къмъ другаритѣ спасители...

Въ това врѣме тъкмо пристигнаха жътваритѣ и ги съзрѣха.

— Кой се удавилъ? — Извикаха изведнѣжъ нѣколко гласа отъ брѣга.

— Никой! — отвърнаха едногласно Добри и Слави, като се обърнаха.

Жътваритѣ останаха очудени.

Слави набързо имъ разправи за случилото се. Хули и ругатни се посипаха върху тѣхното безразсѣдство.

Най-сетнѣ тримата другари посрамени, изплашени и гладни съ наведени глави, мълкомъ се помъкнаха къмъ града...

Полето ечна пакъ отъ пѣсни и весели провиквания.

*

Ненчо, посраменъ, не се показва цѣла седмица прѣдъ дѣцата.

Добри се разболѣ. Въ сѣня си се плашеше, викаше, плачеше и риташе...

Родителитѣ му повикаха лѣкаръ. Той прѣдписа цѣрове и слѣдъ нѣколко дни оздравѣ.

Само Слави ходѣше отъ група на група дѣца и разказваше какъ спасилъ другаритѣ си...

Но това лѣто никое дѣте вече не отиде на рѣката...

Ал. Спасовъ.